

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.870 van 20 december 2012
in de zaak A. 203.259/XII-6808**

In zake: de VZW INSTITUUT VOOR VLAAMSE VOLKSKUNST
woonplaats kiezend te 9190 Stekene
Dorpsstraat 83
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris Van Raemdonck
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Emiel Banningstraat 21

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jozef Timmermans
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 158
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 december 2011, is gericht tegen “het niet honoreren van [de] erkenningsaanvraag [ingediend door de vzw Instituut voor Vlaamse Volkskunst] als landelijk expertisecentrum voor volkskunst”, meegedeeld in een schrijven “eind oktober 2011 van Minister Joke Schauvliege en vanwege het Agentschap Kunsten en Erfgoed”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jozef Timmermans, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 31 maart 2011 dient verzoekster een aanvraag in voor een werkingssubsidie als landelijk expertisecentrum voor cultureel erfgoed in het kader van het decreet van 23 mei 2008 ‘houdende de ontwikkeling, de organisatie en de subsidiëring van het Vlaams cultureel-erfgoedbeleid’.

3.2. Bij besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 2011 ‘houdende de subsidiëring van landelijke cultureel-erfgoedorganisaties voor volkscultuur en landelijke expertisecentra voor cultureel erfgoed voor de beleidsperiode 2012-2016’ (BS 23 december 2011) wordt aan tien landelijke cultureel-erfgoed-

organisaties voor volkscultuur en landelijke expertisecentra voor cultureel erfgoed een werkingssubsidie voor de beleidsperiode 2012-2016 toegekend.

3.3. Eveneens op 28 oktober 2011 deelt de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur aan verzoekster mee dat zij op basis van het negatief advies van de beoordelingscommissie beslist heeft om haar aanvraag voor subsidiëring als landelijk expertisecentrum voor cultureel erfgoed niet goed te keuren en dat de Vlaamse regering deze beslissing op 28 oktober 2011 bekrachtigd heeft. Met een aangetekende brief van dezelfde datum deelt het agentschap Kunsten en Erfgoed de motivering van deze beslissing mee.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4. De Raad van State is bereid voor het debat uit het geheel van het verzoekschrift te begrijpen – ook al wordt dit door verzoekster niet uitdrukkelijk zo geschreven, komen in het beroep nergens de woorden nietigverklaring of vernietiging voor en lijkt zij eerder een ‘hoger’ hervormingsberoep in gedachten te hebben – dat verzoekster geacht mag worden de nietigverklaring na te streven van meer bepaald de weigering door de Vlaamse regering, om haar voor de periode 2012-2016 als landelijk expertisecentrum voor cultureel erfgoed te erkennen en een werkingssubsidie toe te kennen, zoals die weigering impliciet blijkt uit het ontbreken van de vereniging bij de begunstigden in voormeld besluit van 28 oktober 2011.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

5. Verwerende partij werpt op dat verzoekster geen duidelijke middelen formuleert, in het bijzonder wat betreft de rechtsregel of het beginsel van behoorlijk bestuur welke zij geschonden acht.

Zij stelt uit de formulering van het beroep te begrijpen dat verzoekster in wezen een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert. Het is dan ook tegen die vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel dat zij vervolgens haar verweer voert.

6. Verzoekster antwoordt dat verwerende partij uit het verzoekschrift juist begrepen heeft dat zij de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, in samenhang met het cultureel-erfgoeddecreet. Verzoekster is immers van mening dat verwerende partij bij de toepassing van dit decreet op kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan.

In de laatste memorie argumenteert verzoekster uitvoerig dat er geen aanleiding is om haar verzoekschrift onontvankelijk te verklaren, eenmaal verwerende partij zich wel degelijk tegen het door haar aangevoerde middel inhoudelijk en omstandig heeft verweerd. Verwerende partij is niet geschaad in haar rechten van verdediging en de Raad van State is in staat om de grieven te beoordelen.

Beoordeling

7. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat het verzoekschrift onder meer “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” dient te bevatten.

Onder ‘middel’ moet worden verstaan, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Voldoende duidelijk betekent dat het niet nodig is veronderstellingen over de juiste bedoelingen van de verzoekende partij te maken, waardoor in werkelijkheid de verwerende partij – en nadien de Raad van State – ertoe wor-

den gebracht in de plaats van de verzoekende partij het verzoekschrift op te stellen.

De uiteenzetting van de middelen vormt een essentieel onderdeel van het verzoekschrift om het contradictoir debat zonder uitstel aan te vangen. Alleen dan zijn de andere partijen in de mogelijkheid zich te verdedigen tegen de grieven die ten aanzien van de bestreden beslissing worden aangevoerd en kan de Raad van State de gegrondheid van die grieven onderzoeken.

Het verzoekschrift dat geen middelen bevat is dan ook niet ontvankelijk.

8. In de voorliggende zaak citeert verzoekster in haar inleidend verzoekschrift onderdelen uit de motivering van de bestreden beslissing en voegt zij daar telkens een commentaar aan toe. In die commentaar “dankt” zij de minister en het agentschap, verklaart zij zich bereid aan kritiek tegemoet te komen, vraagt zij verduidelijking over de bedoeling van het bestuur bij het gebruik van bepaalde terminologie zoals “een te kleine niche” of “effectieve samenwerking”, geeft zij nadere toelichting bij haar werking, ondervraagt zij de Raad welke voorwaarden vervuld moeten zijn, en zo verder. Zij besluit haar uiteenzetting als volgt:

“Besluit:

IVV heeft vragen bij het proces dat toekenning van subsidies voorafging.

1. In hoeverre is een verhelderend onderhoud met Kunsten en Erfgoed en FARO mogelijk in het kader van de openbaarheid van bestuur?

2. Welke structurele motivatie hebben de betoelaagde organisaties om samen te werken met vrijwilligersorganisaties aan de basis?

IVV tekent beroep aan tegen het niet honoreren van zijn erkenningsaanvraag als landelijk expertisecentrum voor volkskunst.”

9. Aldus stelt de Raad van State mét verwerende partij vast dat het verzoekschrift – een opeenvolging van opmerkingen en vraagstellingen – nalaat met minimaal vereiste precisie aan te geven welke rechtsregel ingevolge de bestreden beslissing overtreden zou zijn en waaruit die schending moet blijken.

Verzoekster heeft na het inleiden van haar beroep een raadsman ingeschakeld, die meer volgens de regels der kunst een memorie van antwoord en een laatste memorie heeft opgesteld. Een initieel onontvankelijk verzoekschrift kan echter niet meer ontvankelijk worden gemaakt door latere aanvullingen.

Ook het feit dat verwerende partij, ondanks de door haar opgeworpen exceptie, toch nog een poging heeft gedaan om een middel in de plaats van verzoekster te formuleren, heeft niet tot gevolg dat het gebrek dat kleeft aan het verzoekschrift ongedaan wordt gemaakt. Een beroep op het redelijkheidsbeginsel en een uiteenzetting die poogt aan te tonen hoe en dat verwerende partij met de bestreden beslissing dit beginsel heeft miskend, kan uit het inleidend verzoekschrift immers niet worden gedistilleerd.

10. De exceptie is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 december 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest